

Arrest

nr. 201 432 van 21 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 25 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 juli 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 juli 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 25/08/2015
Overdracht CGVS: 16/11/2015

U werd gehoord op 18 juli 2017 van 09.15 uur tot 12.45 uur op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Kiwakana loco meester Chatchatrian, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. Tevens behoort u tot de Abgal-clan.

Uw vader werkte bij de politie. Hierdoor werd hij in 2015 door Al-Shabaab vermoord. Later kreeg u een telefoontje van Al-Shabaab waarin u werd beschuldigd overheidstroepen te vervoeren met uw taxi-motorfiets. Al-Shabaab bedreigde u met de dood. U zei dat u niet wist over wie Al-Shabaab het had en hing op. Enkele dagen later werd u gekidnapt en gevangen genomen. Ze vroegen u of u de zoon was van O.H., uw vader bij de politie werkte, en of u soldaten vervoerde met de motorfiets. Beide dingen bleef u ontkennen. Na verschillende mishandelingen ging u echter overstag en gaf u toe wie u was en wat u deed. Enkele dagen later stelden ze u voor om met hen samen te werken. U ging hiermee akkoord. Samen met andere jongeren moest u verschillende religieuze preken aanhoren. Een tijdje later, 20 dagen na uw kidnapping, werd u vrijgelaten en gezegd dat met u contact zou opgenomen worden. U ging naar het huis van uw grootmoeder waar u alles vertelde aan uw vrouw en schoonbroer. U besloot dat u het land wilde verlaten. De voorbereidingen voor uw vertrek werden opgestart. 3 dagen later werd u opgebeld door Al-Shabaab. U zei echter dat u niet met hen wilde samenwerken en hing op. Hierna werd uw motorfiets, die u had verhuurd aan een andere jongen, beschoten. U verliet Somalië op 6 augustus 2015 en kwam aan in België op 23 augustus. Op 25 augustus 2015 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag dient u volgende documenten in: uw rijbewijs, een medisch attest, een document ter verklaring van uw voogdijschap over uw neefje en vier vergunningen om met uw taxi in Mogadishu te rijden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn uw verklaringen over de job van uw vader niet geloofwaardig.

Gevraagd naar zijn job zegt u dat hij in theewinkels op de markt zat en informatie doorspeelde aan de overheid (CGVS gehoorverslag, p. 16). Gevraagd om hier wat meer over te vertellen zegt u opnieuw dat hij naar de markt ging, in Bakara of Hamarweyne, om alles te bekijken (CGVS, p. 17). U zegt dat hij een geregistreerde informant was voor de overheid en tegelijkertijd politieagent. Gevraagd hoe dit kan zegt u dat hij u eens vertelde dat hij een agent in burger was (CGVS, p. 17). Verder kunt u niets zeggen over zijn job. Als verklaring hiervoor haalt u aan dat uw vader nooit iets zei tegen u over zijn job en dat hij niet antwoordde als u er achter vroeg (CGVS, p. 17). U vertelt dat hij gestationeerd was in school Bolisiyo. Gevraagd naar wat u hier nog over weet zegt u opnieuw dat u niets meer verteld werd (CGVS, p. 18). Aangezien u weet dat hij in theewinkels mensen moest af luisteren wordt u gevraagd wat u dan nog meer weet over uw vader zijn job. U zegt dat hij u niets meer vertelde (CGVS, p. 18). U hebt ooit een collega van hem ontmoet, maar die vertelde u ook niets meer over het werk dat uw vader deed (CGVS, p. 18-19). Het is ongeloofwaardig dat uw vader zou zeggen dat hij agent in burger is, mensen moet bespioneren en gestationeerd is in school Bolisiyo en er verder niets meer over zeggen. Bovendien is het ongeloofwaardig dat u, nadat uw vader vijf jaar in dienst was van de politie, geen enkel idee hebt over wat zijn job was, niets weet over wat hij moest doen of dingen die hij meegemaakt had.

U zegt ook dat u weet dat uw vader bij de politie was omdat hij een keer geüniformeerd naar huis kwam. Aangezien u had verklaard dat de burens niets wisten van de job van uw vader wordt u gevraagd hoe uw vader zijn job dan geheim hield als hij in zijn uniform naar huis kwam. Hier past u uw verklaringen aan en zegt u dat hij het pas aandeed toen hij thuis was en dat u hem zag toen hij zich bekeek in de spiegel (CGVS, p. 17). De plotse verandering van uw verklaringen doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Over het incident waarbij uw vader werd vermoord kunt u enkel zeggen dat zijn auto werd geblokkeerd in Bulo Hubey in Wadajir district en dat hij werd beschoten (CGVS, p. 18). Logischerwijs kan verwacht worden dat u wel wat uitgebreider zou kunnen vertellen over de moord op uw vader.

Ten tweede zijn uw verklaringen over uw problemen met Al-Shabaab ongeloofwaardig.

Uw relaas van uw kidnapping is niet gedetailleerd. U kunt uitgebreid vertellen over de prijs die u onderhandelde met de twee mannen die u in uw taxi meenam en die vervolgens uw aanvallers bleken te zijn. Echter, over de kidnapping zelf, zegt u enkel dat ze een pistool op u richtten dat u dacht dat het dieven waren, dat ze zeiden dat ze mujaheddin waren, u sloegen en u flauw viel. Het volgende dat u weet is dat u wakker werd omringd door gemaskerde mannen (CGVS, p. 20). Hoewel het niet uitgesloten is dat u effectief flauw viel dient toch worden gewezen op de toevalligheid van uw bewusteloosheid waardoor u niets kunt vertellen over uw kidnapping.

Ook over uw gevangenschap kunt u niet veel vertellen. U weet niet waar u gevangen werd gehouden (CGVS, p. 20). Gevraagd om wat te vertellen over uw gevangenis zegt u dat het een plaats met veel bomen was en dat de gebouwen van die bomen gemaakt werden. Gevraagd om meer details zegt u: 'ze hielden me daar' (CGVS, p. 20). Gevraagd naar een gedetailleerde beschrijving van de plaats waar u werd vastgehouden blijkt u dit niet te kunnen. Als verklaring hiervoor zegt u dat u meestal geblinddoekt was. De keren dat u niet geblinddoekt was durfde u niet rond te kijken omdat ze u anders zouden verdenken (CGVS, p. 21). Nogmaals gevraagd wat u allemaal zag als uw blinddoek af was zegt u opnieuw dat het een plaats was met veel bomen (CGVS, p. 21). Over de praktische gang van zaken tijdens uw opsluiting kunt u enkel zeggen dat ze u martelden, een beetje brood, een beetje water en geen medicijnen gaven. Wanneer u wordt gezegd dat uw beschrijving van uw gevangenschap en cel vaag en algemeen is en u dus wat meer details moet vertellen, antwoordt u: 'Je maakt een gruwelijke situatie mee, ik dacht er nooit aan te ontsnappen. Ze zijn kwade mensen die mensen mishandelen, ik was in een moeilijk leven die twintig dagen' (CGVS, p. 24). Er dient bijgevolg worden besloten dat u geen enkel detail kunt geven, noch over uw behandeling tijdens uw gevangenschap noch over de plaats waar u werd vastgehouden.

Nadat u uw identiteit toegeeft aan Al-Shabaab zullen zij u vragen om u bij hen te voegen. Nochtans hadden ze in hun allereerste dreigtelefoontje tegen u gezegd dat ze u gingen doden (CGVS, p. 21). Bijgevolg is niet duidelijk waarom ze zouden willen dat u zich bij hen voegt. Geconfronteerd hiermee antwoordt u dat Al-Shabaab iemand wilt die banden heeft met de overheid en toegang tot soldaten (CGVS, p. 22). Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit niet verklaart waarom ze dan eerst zouden zeggen dat ze u zouden vermoorden en ten tweede is niet duidelijk welke toegang tot soldaten u had. U vervoerde af en toe wel soldaten in uw taxi maar meer niet. Zodus had u even veel toegang tot soldaten als andere mensen in Mogadishu die soldaten op straat passeren.

Eenmaal u aanvaardt om u bij hen te voegen zult u twee weken opgeleid worden. Volgens u bestond deze opleiding enkel uit religieuze preken. Gevraagd naar voorbeelden van wat dan allemaal gezegd werd is uw antwoord echter miniem. U verklaart dat ze u zeiden dat de overheid ongelovigen zijn en dat Al-Shabaab vecht voor de religie. Ook dat wanneer je een aanslag pleegt, je naar het paradijs gaat. Het is echter ongeloofwaardig dat u niet meer kunt vertellen over de inhoud van deze 'opleiding' die u twee weken lang gevolgd hebt. Het feit dat volgens u de opleiding ook maar enkel bestond uit deze preken maakt het feit dat u niets kunt vertellen over haar inhoud des te frapperender (CGVS, p. 22).

Drie dagen na uw vrijlating zullen ze u bellen. Tijdens dit telefoontje zegt u dat u eigenlijk niet met hen wil samenwerken. De reden waarom Al-Shabaab u belde is volgens u dat ze u wilden zeggen dat u zich klaar moest maken en uw telefoon altijd aan moest hebben staan voor wanneer ze u contacteerden (CGVS, p. 22). Dit is echter ook wat ze u vertelden toen ze u vrijlieten. Het is dus onlogisch dat Al-Shabaab u zou bellen enkel om dit te zeggen in plaats van u te bellen om u specifieke opdrachten te geven.

Ten derde zijn er verschillende discrepanties te merken tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS.

Toen u bij DVZ gevraagd werd om de redenen voor uw vlucht te vertellen verklaart u dat u werd opgepakt door Al-Shabaab. U blijft al hun beschuldigingen ontkennen, net zoals u bij het CGVS verklaart. Na 20 dagen zullen ze u dan ook voorwaardelijk vrijlaten terwijl Al-Shabaab de zaak verder wil onderzoeken. Drie dagen na uw vrijlating wordt u gecontacteerd door Al-Shabaab.

Er wordt u gezegd dat ze zekerheid hebben dat u de persoon was die ze zochten. Ze hadden kennissen van u foto's getoond en die hadden uw identiteit bevestigd. Enkele dagen later beschoten ze u terwijl u op uw motorfiets reed. Hierna besloot u het land te verlaten (DVZ vragenlijst, vraag 1 en 5). Dit is duidelijk een heel ander verhaal dan wat u tijdens het gehoor hebt verklaard. Nergens vermeldt u dat AlShabaab u wou rekruteren en dat ze u twee weken opleiding gegeven hebben. Ook zegt u tijdens het gehoor dat u zelf toegaf na martelingen wie u was en was iemand anders op uw motorfiets aan het rijden toen die beschoten werd. Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheden zegt u dat de tolk u niet verstond. U hebt echter nergens in het interview bij DVZ melding gemaakt van een manke communicatie. Bovendien zijn vertaalfouten zeker mogelijk maar is het weinig waarschijnlijk dat een volledig verhaal verkeerd wordt vertaald.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw aangehaalde vluchtredenen.

Uw ingediende documenten kunnen hieraan niets veranderen. Ten eerste hebben documenten pas waarde indien zij vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Ten tweede hebben al uw Somalische documenten betrekking op uw Somalische nationaliteit en uw profiel als taxichauffeur, wat in deze niet ter discussie staat. Ten derde maakt uw ingediend medisch attest wel gewag van verschillende littekens tussen de 8 millimeter en 8 cm lang maar biedt die geen uitsluitel over de oorzaak van deze verwondingen. Daarnaast dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder paspoorten, geboorteaktes, landeigendomtitels, ..., zeer gemakkelijk op nietreguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde documenten op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. AlShabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviséerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10

september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende partij gelooft de problemen niet die de verzoekende partij en haar familie kenden. Zij meent vooreerst dat het ongeloofwaardig zou zijn dat haar vader informant en politieagent was:

[citaat bestreden beslissing]

Het is logisch dat de verzoekende partij de job van haar vader niet zo goed kende, nu deze informant voor de overheid was. Gelet op de inhoud en het geheim karakter ervan zou het omgekeerde echter onlogisch zijn!

Bovendien is het in de Somalische cultuur niet gebruikelijk dat men veel vragen stelt aan z'n vader. Als de vader weigert te spreken over z'n werk, dan respecteert men dat.

Zo was dit ook het geval bij de verzoekende partij. Cf. gehoor, p. 18:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18]

De verzoekende partij werd misbegrepen met betrekking tot het geuniformeerd zijn van haar vader, maar heeft dit misverstand direct rechtgezet.

Cf. gehoor, p. 17:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17]

De verwerende partij verwijt de verzoekende partij tevens te weinig te weten over de dood van haar vader, doch zij stelt er nauwelijks vragen over. In die zin is dit verwijt dan ook manifest ongefundeerd.

Cf. gehoor, p. 18:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18]

II.1.2. Vervolgens meent de verwerende partij dat haar verklaringen met betrekking tot Al Shabaab ongeloofwaardig zijn:

[citaat bestreden beslissing]

De verwerende partij geeft zelf aan dat het niet uitgesloten is dat de verzoekende partij flauwviel toen zij een pistool van Al Shabaab op haar gericht kreeg. Een mens zou voor minder zeker? Aldus valt niet in te zien wat zij wil bereiken met het feit dat zij motiveert de bewusteloosheid 'toevallig' is, afgezien van het creëren van een negatieve sfeer rond het relaas van de verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft verteld wat zij gezien heeft. Cf. gehoor, p. 21:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 21]

Het is logisch dat Al Shabaab zoveel mogelijk verborgen hield om zich nadien niet in gevaarte brengen.

De verwerende partij vindt het tevens ongeloofwaardig dat de verzoekende partij niet gedood werd, in weerwil van wat in het eerste telefoontje gezegd werd.

Verzoekende partij kan er alleen maar uit concluderen dat Al Shabaab haar heeft willen intimideren ten einde haar makkelijker tot samenwerking te nopen. Het is bovendien absoluut niet ongeloofwaardig dat Al Shabaab haar na haar vrijlating terug opbelde, doch niet onmiddellijk de specifieke opdracht met details doorgaf terwijl deze nog in de planningsfase zat. In dat geval riskeerde ze immers verraden te worden. Dat zou wel heel dom geweest zijn!

II.1.3. Tot slot wordt het de verzoekende partij kwalijk genomen dat er een aantal tegenstrijdigheden in het eerste DVZ-gehoor staan, die verzoekende partij dan nog zelf vastgesteld heeft en onmiddellijk bij het CGVS heeft trachten recht te zetten.

Dat ze bij de DVZ geen melding maakte van de "manke communicatie" is juist omdat ze het slechts nadien, na het herlezen van het gehoor met haar raadsman, ontdekt heeft dat er vergissingen in stonden.

Verwerende partij geeft zelf aan dat er vertaalfouten in het eerste gehoor kunnen sluipen. Zij weet immers tevens dat dit gehoor niet altijd in de beste omstandigheden verloopt, a fortiori niet bij asielzoekers die op het hoogtepunt van de asielcrisis toekwamen, quod in casu. In die zin is het dan ook bijzonder onredelijk dat zij de verzoekende partij niet toelaat bepaalde zinnnetjes in het eerste gehoor recht te zetten.

II.1.4. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen. Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!"

- In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 9 juni 2017 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo stelt het CEDOCA-rapport op de p. 27-28:

[citaat COI Focus]

II.2.2. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds een groot deel van de stad controleert en dat de meerderheid van de aanvallen van Al Shabaab in Mogadishu plaatsvinden (p. 31):

[citaat COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid (p. 50) :

[citaat COI Focus]

Het rapport geeft aan niet over precieze statistieken te beschikken met betrekking tot het aantal burgerdoden. Aldus dient de grootste voorzichtigheid aan de dag worden gelegd bij de analyse hiervan. Het vermeldt daarentegen wel dat het aantal burgerdoden fors toegenomen is in 2017. Het schat dat het aantal burgerdoden gedurende de eerste 5 maanden van 2017 reeds even hoog ligt als in gans 2016!

Cf. p. 51 :

[citaat COI Focus]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.3. De Verenigde Naties beklemtonen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, tevens in Mogadishu (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile."

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and

2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en Aldus het non refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er rondt desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer).

However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply *xeer* in a modern urban environment such as

Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia: where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas. ⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.4. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/countrychapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance.

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij leven wel veilig te noemen valt.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsplichting en het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. In een aanvullende nota van 13 februari 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus "Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu" van Cedoca van 6 november 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Raad verzoekers asielaanvraag bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Er moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn asielrelaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker vage, ondoorleefde en inconsistente verklaringen aflegde over het beroep van zijn vader en de moord door Al Shabaab, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Dat zijn beroep geheim was omdat zijn vader een informant was, biedt geen verschoning voor verzoekers onwetendheid en zijn vage verklaringen omtrent diens beroep. Er dient op gewezen te worden dat verzoeker onder meer naar aanleiding van de beweerdde problemen omwille van zijn vaders werk in België internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over dit werk. Dat het in de Somalische cultuur niet gebruikelijk dat men veel vragen stelt aan zijn vader betreft een louter blote bewering die aan het voorgaande geen afbreuk doet. De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij onder meer wist waar zijn vader gestationeerd was en diens collega had ontmoet (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet via andere bronnen dan zijn vader meer informatie zou kunnen verzamelen, zeker omdat hij toch met een aantal vragen moest zitten nadat zijn vader zou zijn vermoord. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker kan bovendien niet gevolgd worden in zoverre hij meent dat hem geen inconsistentie kan worden verweten tijdens het CGVS-interview over het feit of zijn vader al dan niet in uniform naar huis kwam. Hij verklaarde tijdens het CGVS-interview dat: *"(...) op een nacht kwam hij met een politie-uniform thuis. Dan nam ik aan dat hij politie was, sinds hij dat uniform droeg."* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het louter poneren dat het een misverstand betrof dat verzoeker heeft rechtgezet kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker naderhand zijn verklaringen hierover trachtte te wijzigen, door te verklaren dat: *"Hij kwam niet het unifirma al dragend, hij had het vast, hij kleepte zich om in de kamer. Ik kwam binnen toen hij zich bekeek in de spiegel. Dan nam ik aan dat hij politie was"* (Ibid.).

Dat tijdens het CGVS-interview niet zo veel vragen gesteld werden over de moord op zijn vader, doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen hieromtrent vaag en ondoorleefd zijn. De Raad merkt op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt, en dat het aan het CGVS, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over de moord op zijn vader door Al Shabaab, onafhankelijk van het aantal vragen die hierover werden gesteld, *quod non*.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal bij dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Daargelaten de vraag of het al dan niet 'toevallig' is dat verzoeker flauwviel tijdens zijn ontvoering door Al Shabaab, kan van verzoeker worden verwacht dat hij gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over deze ontvoering tijdens het CGVS-interview, hetgeen niet het geval was.

Hetzelfde geldt voor verzoekers verklaringen omtrent zijn gevangenschap door Al Shabaab, die andermaal vaag en ondoorleefd zijn. Verzoeker voert aan dat hij niet veel kon vertellen over zijn gevangenschap omdat Al Shabaab zoveel mogelijk verborgen wenst te houden. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen gedurende drie weken opgesloten heeft gezeten in een gevangenis van Al Shabaab (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 20-22).

Er kan dus redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij enige doorleefde verklaringen kan afleggen over dit gevangenschap en de opleiding die hij daar moest volgen. Gelet op zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview is dit geenszins het geval.

Waar verzoeker aanvoert dat Al Shabaab hem wou intimideren om met hen samen te werken door te dreigen dat ze hem zouden vermoorden, merkt de Raad op dat dit een *post factum* verklaring betreft, nu verzoeker hiervan geen melding maakte tijdens het CGVS-interview. Het betreft ook een louter vermoeden van verzoeker. En dit doet dus geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat Al Shabaab verzoeker zou vertellen dat ze hem zouden vermoorden om hem vervolgens tot samenwerking te dwingen. Bovendien doet dit verweer geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat Al Shabaab verzoeker zou dwingen tot samenwerking omdat hij toegang had tot soldaten.

Verzoeker verklaarde immers louter af en toe soldaten te vervoeren in zijn taxi (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 19), maar had hiermee niet meer toegang tot soldaten dan andere inwoners van Mogadishu die soldaten op straat tegenkwamen.

Verzoeker voert aan dat het niet onlogisch is dat Al Shabaab hem na zijn vrijlating opbelde om hem te zeggen dat hij klaar moest staan, zonder een specifieke opdracht te geven, omdat zij hun opdracht nog aan het plannen waren en riskeerden om verraden te worden. De Raad merkt op dat verzoeker voorbijgaat aan de vaststelling dat Al Shabaab hetzelfde reeds had vermeld bij verzoekers vrijlating, zodat het niet aannemelijk is dat zij verzoeker andermaal zouden opbellen om hem dit te laten weten. Verzoekers onwaarschijnlijke verweer wordt dan ook niet aanvaard.

Verzoeker kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het CGVS-interview niet verschonen door louter te verwijzen naar vertaalfouten in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers verklaringen werden immers aan hem voorgelezen in het Somalisch en hij heeft deze voor akkoord ondertekend, zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Verzoeker heeft zich aldus uitdrukkelijk akkoord verklaard met de inhoud ervan. Dat verzoeker tijdens het CGVS-interview enkele correcties aanbracht, kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoeker toont immers niet aan hoe dit een verschoning zou kunnen bieden voor de vastgestelde afwijkingen in verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de asielprocedure immers dat Al Shabaab hem twintig dagen had gevangengenomen omdat zijn vader politieagent is en hij taxichauffeur was. Verzoeker zou ontkend hebben dat dit het geval was, maar Al Shabaab zou hem drie dagen na zijn vrijlating gebeld hebben om te zeggen dat hij weldegelijk de persoon was die zij zochten. Vervolgens zouden ze verzoeker beschoten hebben (CGVS-vragenlijst, stuk 24, p. 1-2). Dit klemmt volledig met verzoekers asielrelaas tijdens het CGVS-interview, waar hij verklaarde dat hij gebeld en vervolgens gevangengehouden werd door Al Shabaab, waar hij na enkele dagen zou bekend hebben dat hij de persoon was die ze zochten, waarop Al Shabaab hem dwong tot samenwerking en hij een religieuze opleiding diende te volgen. Vervolgens zou Al Shabaab na zijn vrijlating verzoeker andermaal gebeld hebben om samen te werken, hetgeen verzoeker weigerde, waarop Al Shabaab zijn taxi zou beschoten hebben die door iemand anders werd bestuurd (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15-16). Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het CGVS-interview over de kern van zijn asielrelaas ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid hiervan.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen, nu in de bestreden beslissing op omstandige wijze werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde werd onttzegd, hetgeen niet door verzoeker wordt betwist.

“Uw ingediende documenten kunnen hieraan niets veranderen. Ten eerste hebben documenten pas waarde indien zij vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Ten tweede hebben al uw Somalische documenten betrekking op uw Somalische nationaliteit en uw profiel als taxichauffeur, wat in deze niet ter discussie staat. Ten derde maakt uw ingediend medisch attest wel gewag van verschillende littekens tussen de 8 millimeter en 8 cm lang maar biedt die geen uitsluitel over de oorzaak van deze verwondingen. Daarnaast dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers.

Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder paspoorten, geboorteaktes, landeigendoms titels, ..., zeer gemakkelijk op nietreguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde documenten op zich niet om de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas op te heffen."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu." van Cedoca van 9 juni 2017 bovenvermelde analyse genoegzaam bevestigt. Wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreft, blijkt uit de COI Focus "Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu." van Cedoca van 6 november 2017, dat deze aanslagen zeer ernstig waren. Deze vaststelling laat echter niet toe te besluiten dat deze aanslagen een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP